

БОРБА®

Св. св. Кирил и Методий
(худ. Станислав Доспевски, 1860 г.)

КИРИЛ И МЕТОДИЙ са основатели на славянската писменост, славянски апостоли и просветители. Кирил – в началото Константин (827-869) и Методий (825-885) са родени в Солун. Добили са солидно образование, особено Кирил, който завършва Магнаурската школа в Цариград и получава титлата Философ, обладаващ големи възможности и владеещ добре славянския език (езика на македонските българи). Двамата братя монаси получават от Византия мисията (по молба на княз Ростислав – 862 г.) да проповядват в Моравия словото Божие на понятен тях език и да основат националната църква. За тази цел Кирил изготвя по гръцки образец славянска азбука (глаголицата) и заедно с Методий превеждат от гръцки на славянски необходимите книги. Мисията на двамата братя е бляскаво изпълнена, но изместените немски духовници ги наклеветяват пред папата и те са повикани в Рим за обяснение. Там напълно са оправдани, но в същото това време Кирил се поминал и бил погребан в Рим. Методий се връща сам в Моравия и като архиепископ продължава делото с разпространяване на словото Божие на славянски език. Наред с това той подготвя много ученици, които след смъртта му (885 г.) продължават неговото дело. Дейността им е заклеймена от немското духовенство и те са изгонени от Моравия. Завръщайки се в земите, населявани със славяни на Балканския полуостров, те се заемат с разпространяване на преведените книги от Кирил и Методий. Това са и първите книжовни произведения на български език с които се слага началото на българската писменост.

Денят на двамата братя (11/24 май) се почита в България като празник на просветата.

Запазени са имената на учениците на св. св. Кирил и Методий – Климент, Горазд, Наум, Сава и Ангеларий, пренесли от Моравия в България книжовното и религиозно-просветното дело на своите учители.

Християнството и християнското просвещение е въведено в България от княз Борис. В началото то е възприемано твърде бавно и слабо прониква в духовете, защото се води от инородни духовници на гръцки и латински език. Тази трудност се преодолява от изгонените от Моравия ученици на Кирил и Методий.

Българската православна църква почита тяхното дело и паметта им на 9 август – ден на св. Седмочисленици (Кирил и Методий и петимата им ученици), на които делото за религиозната просвета на българския народ е изключително голямо.

ИЗДАНИЕ НА ЦЕНТРАЛНИЯ УПРАВИТЕЛЕНЪ СЪВЕТЪ НА БЪЛГАРСКИЯ НАЦИОНАЛЕНЪ ФРОНТЪ, Инк.

Published by the Central Executive Board of the Bulgarian National Front, Inc.
708 Florence, Park Ridge, ILL 60068, USA, Chicago

www.bnfront.com

+Д-ръ Иванъ Дочевъ – основателъ
+Д-ръ Георги Папруговъ – редакторъ

Редактура комитетъ

Година 60, брой 4

Книжка сто деветдесет и шеста

Юли 2011

*Багряна Попвасилева-Беланже,
Отава, Канада*

Богатството на България са хората

В началото на 90-те години с идването на прехода в новоизлюпените вестници настъпи разрушителна и крайно опасна пропаганда. Опасна, тъй като съзнателно и тенденциозно започна да се бичува българският народ и всичко българско.

Били сме “робско племе”, понеже не сме били способни да се освободим от турското робство, а сме чакали някой друг да стори това. Без “братята освободители” още сме щели да бъдем в Османската империя и т.н. Със същата логика ни се внушава, че вместо да се бунтуваме срещу тоталитаризма на Тодор Живков, ние сме се примирили и приспособили към този режим, защото не сме способни да живеем като свободни и достойни хора.

От друга страна, социолози и псевдоисторици се надпреварват и “доказват” с аргументи, че не е имало турско робство, че сме живели добре в турската империя, че не е трябвало да се вдигат въстания. Тоест, че би било добре, ако се върнем отново в тази добронамерена и толерантна държава.

В този дух се изказа публично и турският министър-председател Ердоган. Според него по време на султаните балканските народи живели в мир, а след това, през XX в., са воювали помежду си и проливали кръв.

Внушава ни се подмолно, че ако се възстанови тази ислямска империя, отново щяло да се живее мирно и спокойно на Балканите.

Започна и психологическа подготовка за подобна интеграция. Правителството на Иван Костов и ОДС разреши през 1997 г. новини на турски език, и то по националната телевизия, акт, с който разочарова голямо мнозинство българи и с който все още не сме съгласни, нито ще свикнем.

От няколко години започна телевизионна програма с турски сериали по bTV. Показват ни герои с идеализирани и почтени човешки отношения, красиви жени с европейски тоалети и поведение, достойни за възхищение и уважение, живеещи в хубави къщи с градини, прислуга и т.н. Чувам коментари от съседки и приятелки: “Колко добри хора са турците! Какви

сърдечни семейни отношения! Нашите мъже – грубияни, дано да се научат на вежливост от турските сериали!”

Но нека се върнем отново към началото на “прехода”. Може би хората са забравили как по време на правителството на Луканов и президента Желев се даде амнистия на всички затворници, включително и на криминално проявените. Последваха масови обтури на апартаменти и вили по градове и села в цяла България. Хората изпаднаха в ужас. За да се предпазят, слагаха решетки, двойни врати, няколко ключалки и т.н. Какви бяха реакциите на медиите?

Вестници като “24 часа”, “168 часа”, “Труд” и др. с големи букви лансираха заглавия като “Син уби баща си!” или “Внучка наби баба си и ѝ ограби пенсията”. Подчертаваха, че българите са лоша, престъпна нация, че България никога няма да излезе от бедността и т.н., т.е. посланието беше: “Българи, спасявайте се, бягайте в чужбина!” Пропагандата им се оказа успешна: млади и образовани наши сънародници масово напуснаха родината си, за да работят в чужбина, макар и черна работа. Добре, че все пак не забравиха родителите си, на които помагат материално, доколкото могат.

Част от пропагандата е също, че ние, българите, сме лоши и завистливи. Още една голяма лъжа!

Завистта е общочовешки недостатък. Има я във всички страни и цивилизации. Особено в западните страни като Франция, Канада или Щатите, където безработицата и конкуренцията изправят хората един срещу друг. Чрез клевети и интриги всеки иска да запази хляба си за сметка на колежата си.

Ние, в България, все пак сме способни на приятелство – да имаме приятели, да им помагаме или да искаме помощ при нужда, а това е ценно човешко качество; подчертава го в една от песните си и нашата обична певица Богдана Карагочева. Може би е време да се опознаем, да погледнем вътре в сърцата си и да си направим оценка, че сме наистина един добър народ, скромнен, способен и талантлив в много области, за което в чужбина ни ценят отдавна.

Дългите бедни години на социализма ни направиха изобретателни и пестеливи. Спомням си, че между 1949 и 1959 г. даваха по 250 грама месо на човек седмично. Като ученичка чаках с часове на опашка (с роман в ръка, за да не си губя съвсем времето) за месото на четиричленното ни семейство. Майка ми го разделяше на две. От половината правеше кюфтета, но в тях слагаше един-два настъргани картофа, за да станат повече. Другата половина правеше на мусака. И така имахме за 2-3 дни храна с месо. Подобни изобретения правеха и съседките ни, а рецептите се разменяха. Оцелявахме, макар и трудно. Не сме се бунтували, тъй като само за един виц някои хора отиваха в Белене и често не се връщаха. Но имахме вяра в нашата родина и родна култура, което ни даваше морални сили. Имахме също доброта и човечност, духовни качества на българите. Вярвахме, че строим ново, справедливо общество за децата ни и че лишенията са временни. Защо сега ексцентрични журналисти ни убиват вярата и надеждата за по-добри дни? Защо ни промиват мозъците, като ругаят и обиждат най-достойните и обичани сънародници?

Кому служат жълтите вестници (“Труд”, “24 часа”, “168 часа”, “Папараци” и много други), като писаха, че Владимир Димитров-Майстора изнасилва сестра си, която родила от него. Как не се засрачиха да обругаят Гунди, че дори Левски – свято име за всички нас. Срам за такива зли писачи, подкупени от чужди държави!

Ще добавя също и Слави Трифонов, чиито пошли шеги и отровни стрели срещу всички политици са ни омръзнали и отвратили. Докога този чалгаджия ще се перчи?

Измислиха и упорито повтаряха обиди и пороци за цар Симеон. Според тях той бил любител на хазартни игри и женкар. Абсурдни клевети!

През гългите ми 40 години в чужбина за нашия цар и за семейството му се говореше и пишеше само с уважение. Трябваше да гоиде в България, за да слушам с болка на сърце подобни нелепости и обиди за него. А той никога никого не обиди!

Но нека да спомена с благодарност българската земя, наша родина, и добрия качествен наш народ. През гългите ми години в чужбина (Франция и Канада) съм познавала и съм гостувала на много български семейства емигранти. Всички те имат хубав дом, вила, кола и са дали образование и професия на децата си. Не съм срещала пияници или наркомани. Труд, спестовност, вяра в Бога и лоялност към държавата, която ги е приела: тези добродетели са ни били водещи в живота.

А в България – мачкана и обиждана от недостойни политици, политолози и продажни журналисти, все още живеят милиони добри хора, бедни, но честни, работливи, скромни и достойни за уважение и обич.

Много от тях, например в София, нямат пари за отопление, затова масово посещават кафенетата на Халите, където прекарват часове на чаша кафе, на топличко. Бих искала властимащите и медиите да помагат на тези пенсионери, гали 30-40 и повече години труд за държавата си и то със скромни заплати и недохранване. Да не ги забравяме!

Който е живял в чужбина, може да сравнява нашия народ с другите етноси. И не случайно цар Симеон няколко пъти заяви: “Богатството на България са хората!” Наистина, българите са добри, способни, човечни, скромни и търпеливо понасят ударите на тежката им историческа съдба.

И завършвам този размисъл с гумите на Вазов: “Поклон, народе мой!”

Избори

Какъв трябва да бъде българският президент

Половин година преди изборите за държавен глава кандидатите все още не са ясни, но надпреварата за „Дондуков“ 2 вече започна. Според настоящия президент Георги Първанов **„президентските избори ще са референдум за правителството на ГЕРБ“**.

Шефът на предизборния щаб и вицепремиер Цветан Цветанов заяви доста категорично пред БТВ: **„Надали днес има някой, който да каже кой ще бъде кандидатът, но мога да ви уверя, че бъдещият президент ще бъде от ГЕРБ“**, Сергей Станишев също е сигурен: **“мога да ви посоча 10 кандидати, които по качества и морал превъзхождат Борисов, Цветанов, Цачева, Фангькова и Плевнелиев.”** От своя страна социологическите агенции вече мерят подкрепата за потенциалните кандидати. От тях разбрахме, че **Кристинина Георгиева, която**

то иначе няма право да се кандидатира, води убедително президентската надпревара. Президентските избори ще са решаващи за ГЕРБ и БСП, каза в интервю за Агенция „Фокус“ социологът Живко Георгиев. Това се отнася за ГЕРБ, защото евентуална загуба няма да е добър индикатор за перспективите на управляващите. Ако БСП ги спечели, ще означава, че е намерила разковничето да бъде солидна алтернатива на управляващите, които ще си останат такива и след президентските избори навярно, посочи социологът. **„Тези избори са решаващи и за НДСВ – едно силно представяне може да реанимира тази политическа сила.“**

Оказва се, че партията правят своите сметки отново без да обърнат внимание на българския избирател. Едно проучване, направено от агенция „Афис“ показва, че е

почти равен процентът на българите, които смятат избора за държавен глава много важен – 30% и маловажен – 26,8%. Те са измерили и тежестта на различни качества в съзнанието на българина в опит да направят фоторобот на идеалния кандидат: честен и некорумпиран – 48,4%; обединител на българските граждани – 44%; на трето място идва критерият „земен“ и „народен“ човек, посочен от 39% от респондентите. Прави впечатление, че това българският президент да бъде високо образован остава едва на 5 място, а солиден авторитет в чужбина и на международната сцена е важно само за 16,9% от запитаните.

Знае ли българинът какви са функциите на държавния глава и важността му за демократична България? Може би партиите вече трябваше да ни представят своите кандидати, а те от своя страна да започнат да обясняват с какво превъзхождат останалите, какви решения биха взели на мястото на Георги Първанов и какъв е смисълът на президентската институция. Пак според агенция „Афис“ се забелязва ясната тенденция по-младата част от населението да намира по-малко смисъл в избирането на президент. **Иначе ще стигнем до тъжната ситуация, който и да е той/тя да бъде избран с гласовете на население по малко от половината на София.**

Какво работи българският Президент?

Той олицетворява единството на нацията и представлява държавата в международните отношения. Властта, упражнявана от него, не произтича от властта на никоя друга политическа институция. Той участва в разделението на властите, но не е субект нито на една от трите власти – законодателна, изпълнителна и съдебна. Има правомощия и в трите клона на държавната власт, като по този начин придава устойчивост и гъвкавост на политическия процес. **В този смисъл държавният глава играе роля на политически арбитър между институциите, като в основата на това стоят стратегическите интереси и цели на нацията.**

Президентът има правото да информира Народното събрание по всички основни въпроси в кръга на своите правомощия. Всеки път, когато той намери един приет от Народното събрание закон за противоконституционен или

когато законът съдържа неприемливи за президента разрешения, държавният глава може да го върне за повторно обсъждане в НС. Президентът може да даде право на убежище на онези лица, които са преследвани заради техните убеждения, а също и да освобождава изцяло или отчасти от изпълнението на наложено от съда наказание за извършено престъпление (амнистия).

Насрочването на изборите е основно задължение на президента. Той може да насрочва и датата за национален референдум, когато Народното събрание вземе решение за това. Президентът представлява държавата и в международните отношения. Той има правото да подписва международни договори след съгласуване с Министерския съвет и без да е необходимо да бъде специално упълномощаван. Той назначава и освобождава от длъжност българските посланици. Даването на българско гражданство и освобождаването от него е сред основните му правомощия.

Съгласно Конституцията, президентът оглавява и Консултативния съвет за национална сигурност, където се обсъждат най-важните въпроси, свързани с националната сигурност и отбраната на страната.

Утвърждаването на промени в границите и центровете на административно-териториалните единици по предложение на МС е едно от важните правомощия на президента, предвидени в Конституцията.

Израз на положението на президента, като обединител на нацията, е правомощието му да награждава с ордени и медали, както и да наименува обекти с национално значение и населени места.

Президентът, като държавен глава, по традиция е върховен главнокомандващ на въоръжените сили на страната. Той е такъв и в мирно и във военно време.

Президентът на практика управлява страната в периода от евентуалното разпускане на Народното събрание до произвеждането на предсрочни парламентарни избори. В този случай той назначава служебно правителство, което е отговорно пред него.

Из българската преса

Една сериозна кандидатура за президент

На 6 юни тази година в столичния хотел “Радисън” граждански инициативен комитет издигна кандидатурата за президент на България на г-жа Меглена Кунева. Тя бе представена от члена на комитета и ръководител на Института за модерна политика г-н Борислав Цеков. Между другото той каза, че е крайно време да се вгледаме отвъд маските – да видим човека, а не политика; да видим каузата, а не партийния интерес.

И да разпознаваме и избираме политици с доказана компетентност, знания, култура и морал. В този смисъл е и изявлението на г-н Венелин Стойчев пред агенция “Фокус”. В него г-н Стойчев подчертава, че Меглена Кунева е първият български кандидат за президент, който преди да стане президент, а не след това, заявява своята наднартийност, и още, че всички досегашни президенти са разчитали на партийна подкрепа, докато Меглена Кунева има куража да разчита на подкрепата на гражданското общество.

В своята реч-отговор, давайки съгласието си за обявяване на кандидатурата ѝ за участие в президентските избори 2011 г., г-жа Кунева в сбито експозе изложи основната линия, която би следвала при евентуалния ѝ избор (със съкращения предаваме основните акценти от експозето).

“Нашата нация може и аз вярвам в това. Но какво се случи с нас през последните години, че срещаме България на дъното в сравнение с другите европейски страни – по образование, технологии и доходи. Аз имам своя отговор и той е, че имаме дефицити на смелост, на реформаторство, на компетентност, на гледане напред, десетилетия напред. Имаме огромен дефицит на самочувствие и свобода. Имаме срамен дефицит на откритост и справедливост. Всички знаем отговорите, но промяната не се случва. Защо? Защото сме на грешен път. **И съм тук, за да го кажа на глас – жизнено важно е да сменим курса.**

България се отдалечава от Европа. Тя присъства в Европейския съюз само тялом. **Духом се връща в миналото си.**

Кандидирам се, защото тези избори ще са повече от борба за президентския пост. Те ще са референдум за курса на България, за цялостното ѝ управление.

Заявявам открито – виждам възможност за промяна. И президентската институция е мястото, от което мога да работя за тази промяна.

Има четири големи предизвикателства пред България: 1) обедняването; 2) образованието и културата, демографският срив и здравето на нацията; 3) връщането ни към реда и правилата; 4) мястото на България в света.

Икономиката. Ще предизвикам обществена дискусия, за да успеем да подобрим бизнес средата и да подкрепим предприемачите.

Образование и култура, демографски срив и здравеопазване. Образование, култура, медицина – няма икономика без тези три опорни точки. И няма последици от нея, способни да ни изкачат нагоре.

Демографската криза е най-сериозната заплаха за бъдещето ни. Ще бъде президент, който ще настоява всички стратегии и закони да отчитат демографската криза и да дават решения за нея.

Рег и правила. *Ще реагирам винаги, когато правата и свободите се нарушават – със закон или управленско действие.*

В България вече години наред има дефицит за справедливост. Противник съм на захранването му с кадруване и непрозрачни назначения. Като президент ще обявя честна и прозрачна процедура за попълване на президентските квоти в регулаторните органи, качествен подбор на висшите магистрати и на българските дипломати – без зависимости от лобита и агентурно минало.

Мястото на България в света. Президентът е лицето на България пред света, а не протоколен придатък към герба, знамето и химна.

Влизам в президентското състезание като кандидат на гражданите. Битката няма да е лесна. Но съм твърдо решена да я водя с достойнство. Заставам пред вас с лицето и мислите си. **Кандидутирам се за президент на Република България!**”

Маринела Петкова

Сбърканият социален модел може да предизвика балканско копи пейст на арабските вълнения

Почти всеки ден политолози и икономисти подлагат на дисекция годините на прехода. Работодателите, синдикатите и правителството се събират на тристранки и се опитват да пооправят грапавините най-вече по социалния модел, който България следва. Въпреки честите срещи и шумните кавги обаче истинска, смислена дискусия не се получава. Тристранката все по-често се занимава с това колко да е минималната работна заплата, как да се запуши дупката в НОИ или някоя друга пробойна в бюджета. Истинските проблеми умишлено се заобикалят, а

КОМПРОМИСИТЕ СА ВРЕМЕННИ, ПОНЯКОГА – ДОРИ ВРЕДНИ

Затова може би е време да се запитаме дали няма нещо изначално сбъркано в социалния модел, който всяко правителство наследява? **И не трябва ли да се пристъпи към някаква радикална реформа, а не да се правят кръпки върху очевидно неработеща схема? За да се пречупи негативната тенденция икономиката ни да е сред най-неефективните, доходите и производителността – сред най-ниските в ЕС.**

Надеждите на всички правителства в това отношение за последните 20 години бяха насочени главно към чуждите инвеститори. **Българските управляващи сякаш не се замисляха, че заедно с евтините активи разпродават и евтина работна ръка.**

Всъщност поканата към приватизаторите съдържаше точно този елемент – атрактивни активи плюс квалифициран и евтин персонал. А в приватизационните условия обикновено най-тежата ангажиментите да не се съкращават работници. **Така всяко правителство се опитваше да ограничи нивото на безработицата и да запази социалния мир. Прочитът към днешна дата не е много обнадеждаващ – тотално изоставане и на модернизацията на производството, и на квалификацията на работещите. По този начин в България беше извършена евтина, но и глупава разпродажба. И поради недалновидността на управляващите и ината на синдикатите, в по-голямата си част, работната сила е обречена да е без перспектива и да бъде ниско платена. Неслучайно дори статистиката регистрира, че трайно обезкуражените безработни се увеличават.**

ИМЕННО ТАЗИ ТРАДИЦИОННА ПОЛИТИКА Е НАЙ-СИЛНИЯТ АРГУМЕНТ, ЗА ДА СЕ ТВЪРДИ, ЧЕ В БЪЛГАРИЯ НИКОГА НЕ Е ИМАЛО ДЯСНО УПРАВЛЕНИЕ

Винаги са управлявали леви по манталитет политици, които поради неизбежните пазарни условия са били принудени да прилагат някои десни мерки. Със сигурност политолозите, следвайки точните книжни определения, няма да се съгласят, но реалностите днес доказват, че в България моделът на управление винаги е бил хибриден – ляво-десен, или дясно-ляв. По своята същност хибридният модел предполага най-лошия вариант – раздута държавна администрация и ниски доходи на населението. В подкрепа на тази теза са и данните на статистиката. Докато в производството, преработващата промишленост и услугите се губят работни места, в сферата на администрацията и спомагателните дейности постоянно има увеличение – с 6.2% в края на 2010 г., например.

При дясното управление бизнесът е този, който определя колко да е минималното възнаграждение и доходите по принцип. При хибридният модел е точно обратното – държавата активно администрира минималната работна заплата и като цяло доходите на населението, без да се съобразява много-много с обективни икономически условия. Подобен подход води най-често до временно закърпване на бюджета, но в дългосрочен план сригват на цялата социална система е неизбежен.

Ясна илюстрация за лява социална политика при прокламирано дясно управление е моделът на пенсиониране. България още през 90-те години избра боливийско-новозеландски модел, който предвижда всички пари за пенсии моментално да се харчат. Опитът да бъде разчупен от т.нар. частни пенсионни фондове не се състоя заради безумната "симбиоза" – частници, поставени на командно дишане от държавата. Страхът или нежеланието икономиката да е водеща стояха в основата на пренебрегването на т.нар. чилийски модел, при който всеки спестява за своята пенсия и който има много повече предимства. Нещо повече – държавата не може да се справи, но не отстъпва водещата си роля.

В началото на годината социалният министър и шефката на НОИ наложиха връщането на раз-

ходно-покривната система и в професионалните фондове по най-груб начин – чрез национализация. Въпреки че всички си дават сметка, че поддържането на подобен модел е финансова пирамида. Той изисква непрекъснато увеличаване на броя на осигуряващите се и на възрастта за пенсиониране – иначе пирамидата ще се срути. И не е толкова трудно да се пророкува какви ще са последствията при пореден финансово-икономически трус, особено ако се включи и факторът демография.

Лошото в случая е, че хибридният начин на управление се превръща в наследствен. Независимо че дългият период на приложението му вече дава най-лошия резултат – зле работещ пазар, висока безработица, проблемен бюджет. При този модел никакви данъчни мерки не са в състояние да отчетат положителни върхове. Икономически модел, без да е съобразен и подкрепен от социалния, не може да е успешен. Точно това е и една от основните причини днес във всички сектори на управление да има "дупки". **Изводът може да е само един – в България никога не е правена истинска реформа.**

ВЪПРОСЪТ Е – СТИСКА ЛИ ИМ НА УПРАВЛЯВАЩИТЕ ДА ПРОМЕНЯТ МОДЕЛА?

Ако не им стиска, може да станем свидетели на неочакван резултат – балканско копи пейст на арабски вълнения. Защото не е тайна, че когато безработицата скочи над 10%, в обществото взема връх социалното недоволство и пътят за протести е отворен. По официални данни на Евростат в България безработицата вече гони 12%, а може да постигне и още върхове, защото вече има фалити и в сивия сектор.

Напоследък сме свидетели как БСП, възползвайки се от социалните слабости на правителството, яхна вълната на протеста. Синдикатите също се активизираха. Няма да ни подминат и външните влияния – протестите обхващат целия ЕС. Кой тогава ще спаси управляващите? Ако правителството още има хъс да работи в полза на обществото, трябва да намери и смелост да се раздели с илюзиите. Никой не казва, че ще е лесно. И почти никой не спори, че е неизбежно. Затова колкото по-бързо се вземат непопулярните решения, толкова по-добре.

"Сеза"

На 1 март 1985 г. сп. "Борба" публикува статия, отпечатана на 9 септември 1984 г. във в. "АВС", излизащ в Мадрид, от Н. В. цар Симеон II под надслов "Безрадостна годишнина".

Поради това, че тя не е загубила актуалността си и днес, **подтикваща ни към размисъл, отново ѝ даваме гласност с дословна препечатка от "Борба", бр. 1 от март 1985 г.**

По случай 40 години комунистическо управление във България във вестникът "АВС", излизащ във Мадрид, на 9 септември 1984 г. бѣше публикувана статия отъ Н. В. цар Симеонъ II подъ заглавие "Безрадостна годишнина". Поради голѣмия интересъ къмъ статията отъ страна на българската емиграция предаваме съдържанието във български преводъ:

Безрадостна годишнина

Тѣзи дни във България се чества четиридесетгодишнината отъ преврата на 9 септември 1944 г., който бе началото на края на монархията и, естествено, тази толкова предопределяща дата ме подтиква на размисъл. По онова време България, въпреки че се видя преотстъпена на Сталинъ отъ Рузвелтъ, излезаше отъ свѣтовната война сравнително неощетена. Макаръ и да се бѣхме присъединили къмъ Осьта, ние не бѣхме воювали; царь Борисъ не се бѣше поддалъ на натиска да изпрати войски срещу СССР на Източния фронтъ и макаръ и бомбардирана отъ американската и английската авиация, страната щѣше бързо да се съвземе. Съвременнитѣ комунистически историци обаче се стремятъ по всѣкакъвъ начинъ да представятъ монархията като главенъ виновникъ за злинитѣ отъ войната, като че ли въ края на 1944 г. България бѣше превърната във пепелъ. Съвсемъ друга е истината, както често се случва въ безплодния свѣтъ на официалната лъжа: царь Борисъ се присъедини къмъ Трестранния пактъ, защото отъ своя страна СССР вече бѣше подписалъ прочутото съглашение Рибентропъ-Молотовъ. Така че царь Борисъ предпази своя народъ отъ едно възможно съветско отмѣщение и едновременно – отстраняваше възможността България да бѣде смазана отъ войскитѣ на Третия райхъ, както стана съ Полша. Това е основна точка въ разбирането на българската политика по онова време.

Вследствие на замѣгляването отъ годинитѣ, както казваше единъ прочутъ политикъ и мой приятель, и след четиридесетъ години нестихваща пропаганда, **споменатото противоконституционно узурпиране на властта, осъществено изключително благодарение на съгласуваното нашествие на съветскитѣ войски, идващи отъ Румъния, прерасна във епична народна революция, въ нѣкакво си въстание на маситѣ съ алегорични видения на щурмувания на Двореца...** Следъ четиридесетъ години субективно осведомяване, нѣколко изолирани партизански групи, обучени отъ СССР и снабдени съ въоръжение най-вече отъ английската авиация, станаха легендарни армейски отряди, които, да си послужимъ съ официалния жаргонъ, разстроили "монархо-фашисткитѣ сили".

Четиридесетитѣ години власт, които БКП чества днесъ, започнаха, както го изисква марксизмътъ, съ хиляди разстрели (налице сж официалнитѣ списъци на осъденитѣ и изчезналитѣ между 1944 и 1947 г.) наредъ съ всеизвестнитѣ прелести на една грастична сталинизация, на която бѣхъ свидетелъ, нали бѣхъ принуденъ да напусна страната две години следъ преврата. Проведени бѣха драконови парична и аграрна реформи, включващи и лагери за принудителна работа (110 въ апогея си презъ 40-тѣ години, споредъ данни на Амнести Интернешънълъ). Появиха се и петилѣткитѣ, както брутално наложени, така и отмѣнени.

За щастие времето лѣкува всичко и днесъ Народна република България може да излага на показъ постиженията си. Но на каква цена, се питамъ. Това е другъ въпросъ, особено когато се има предвидъ, че за известни режими целѣта оправдава средствата.

Ако говоря за толкова трагични обстоятелства съ сравнително спокоенъ тонъ, то е да не би читателътъ – комуто, колкото по-уменъ, толкова по-малко думи трѣбватъ – да помисли, че ще заплача или разкажа тѣжната история на изгнаника. Това не е моето намѣрение. Безъ желаніе да полемизирамъ, нито дори да критикувамъ, искамъ само да опровергая нѣкои лъжи, които мозъцата пропагандна машина се мѣчи да ни втѣлпи. Противно на природата ми, гнесъ нѣма да мълча, още повече, че картезианското ми възпитание не ми позволява да приема детински опростявания.

Признавамъ, че като българинъ щѣхъ да се присѣдния къмъ празничната атмосфера, която София се опитва да придаете на тази годишнина, защото вѣрвамъ, че народъ, който не тачи своето минало, на малко друго може да се нагѣва, и защото винаги съмъ живѣлъ съ България, скѣтана въ сърцето ми, работейки за нейното добруване и за това на моя народъ. Монархия или република – не е това, което ме тревожи и на драго сърце повтарям, щѣхъ да се присѣдния къмъ празненствата, ако у насъ имаше свободни избори, Народно събрание, отразяващо истинската воля на народа, политически партии (за да бѣда точенъ, нѣкоя друга извън Земедѣлската партия, която е неофициалното огледало на БКП и чиято единна избирателна листа хвърля и върху нея съмнение относно нейната демократичност; и, накрая, ако всички мои съотечественици имаха паспортъ, за да пѣтуватъ въ чужбина.

Както всички, и ние, българитѣ, имаме недостатѣци, но сме работливи и за четиридесетъ години отъ Втората свѣтловна война безъ съмнение щѣхме да постигнемъ много повече отъ това, което едно тромаво и непромѣнящо се управление, понѣкога дори наложено отъ чужбина, е направило. Нашитѣ рѣководни срѣди ставатъ смѣшни, като упорито сравняватъ остарѣлитѣ статистически данни отъ 1939 г. съ днешнитѣ, стремейки се по този начинъ да докажатъ феноменалния напредѣкъ на марксистическото стопанство. Измамата е още по-нескопосана, като погледнемъ развитието въ странитѣ отъ Европейската икономическа общностъ или въ САЩ. Не малко наивни читатели и чуждестранни туристи въ България сѣ били заливани отъ потопа на подправени цифри.

Истината е красноречива и въ честъ на тази истина трѣбва да признаемъ значителнитѣ усилия на българското правителство въ областта на образованието. Положиха се усилия и въ рационализиране на земедѣлието, за да се приспособи къмъ съвременнитѣ средства за експлоатация (по мое време страдахме отъ крайно разпокѣсаното дребно земедѣлие), макаръ че и въ тази областъ днешното тягостно управление снижи производителността.

Въ нѣкои клонове на индустрията – нефтохимията, машиностроенето и приборостроенето – постигнатото е наистина внушително, но лично азъ продължавамъ да бѣда убеденъ, че при една икономика на свободенъ пазаръ равнището на постигнатото щѣше да бѣде много по-високо.

Не знамъ дали преживѣното страдание е причината да мисля, че изгнанието е еднакво мѣчително и за единъ лѣвичаръ, и затуй се отъждествявамъ съ казаното отъ наскоро починалия писателъ Анхелъ Мария де Лера, че многото преживѣно страдание го е направило по-схващащъ и по-толерантенъ. Може би за това откликвамъ на всичко българско и твърдо вѣрвамъ въ умѣреността и ненасилието, вѣрвамъ въ една единствена целъ – благо на Отечеството, съ главно О. Затова ми е мѣчно, когато видя името на България заплетено въ тъмни – дано измислени – конспирации, като римската или обмѣната на упоителни вещества, за орѣжие и обратно. Наистина е угнетително, че страна като нашата, съ тринадесетвѣковна писмена история, съ внушителни исторически паметници, съ богата литература, се отъждествява съ Содомъ и Гоморъ на сензационенъ романъ. Тежката отговорностъ за това ще трѣбва да падне върху нѣкой!

Това сѣ размислитѣ, съ известни отклонения отъ темата, на които ме наведе една годишнина, чествана въ неестествена атмосфера. Въ края на краищата моятъ народъ и азъ щѣхме да празнуваме съ искрена радост, ако гнесъ българитѣ се радваха на сѣщата свобода, която иматъ испанцитѣ, безъ да гледаме по-далечъ.

Бел. ред. Обективно присъединяването към казаното от Н. В. цар Симеон II във в. “АВС” през 1985 г. има своето основание. Това ни задължава в името на истината да дадем път на фактите по време и място на публикуването и обстоятелствата, прибавяйки още 25 години, през които червената върхушка непрекъснато замиташе следите от властващите си 40 години (9 септември 1944 г. – началото на летоброенето на комунистическата власт в България), които бяха кървави и страшни.

С мъка и горест по-възрастното поколение, живяло при комунистическата власт, ближе раните си и днес, нанесени от нея след нахлуване на съветските войски в България през 1944 г. и даването ѝ (на властта) в ръцете на българските комунисти. Още в ушите на това поколение не са заглъхнали писъците на майките, протегнали ръце към палачите комунисти – за милост на изтръгнатото от гръдта им пеленаче. На бащите, в присъствието на които със сатанински смях, като диви зверове “народните синове” (така наречените партизани) разсичаха телата на синовете им. На свещенослужителите, на които са извадили очите, качили се по гърбовете им, скубейки брадите им, с кикот ги приканяха да се помолят на своя Бог да им помогне. На мъже в окови, пред които се гавреха с жените им, а на бременните разпаряха корема и неродения плод въртяха на ножовете си. Не! Това не може и не трябва да се забравя и не е оправдано за никого, независимо от съображенията му, да приканя когото и да било и в името на каквото и да било към забравя на тези ужасни кървави дни.

Ваше Величество, за какво “времето лекува всичко” може да се говори, когато те, главорезите, синовете, дъщерите и внуците им, с присъствието си във властта, с така наречените промени (от ноември 1989 г.) **постоянно ни връщат във времената на безотговорността, с която кляха народа така, както башибозуци не са го кляли през Априлската епопея от 1876 г.** Нима промените през 1989 г. бяха такива за узаконяване на 55-годишните комунистически беззакония? Нима демокрацията е безнаказаност? За какви второстепенни и традиционно фамилни останки от беззакония по време на комунистическата власт днес пледираме, когато основите премълчаваме? Как да смятаме България за правова държава, когато и в трите власти като кърлежи са се впили тези, които 55 години изсмукваха жизнените сокове на народа и стопанството. Моля ви! Оттогава (1989 г.) и до днес включително, когато Ваше величество беше министър-председател, тези човекоподобни същества са носители на атрибутите на властта, вместо съгласно законите в правовата държава да отговарят за нарушаването им. И най-важното: **За кого работят те вече 22 години?** За независимостта на България, или за подчиняването ѝ на тези, които преди 66 години ги направиха властелини-робовладелци на своя изстрадал народ. Наистина въпрос без отговор от изредилите се седем правителства. И то защо?! За просперитета на България? – нагла измама! На някого по просто непонятни съображения му се иска да убеди, че трябва да забравим издевательствата над невинно задържани граждани в хотел “Славянска беседа” под комендатурата на Тодор Живков и подведомствените му убийци. Да забравим концлагерите, в които убиваха и с труповете на убитите лагеристи хранеха прасетата? Да забравим безпричинно осъдените по затворите – с единствената вина, че не слугуваха на червените си господари? **И на празненствата, които си устройваха по случай даването им от съветските окупатори на властта, да присъстваме с благодарност, че сме още живи? С това ли трябва да засвидетелстваме, че тачим своето минало?**

Колкото до свободни избори и народно събрание, отразяващо истинската воля на народа, нека погледнем истината в очите.

През 2001 г. изборите по наша преценка бяха свободни, независимо, че бяха манипулирани. Народното събрание относително отразяваше волята на народа и какво, престъпниците, за които е реч в настоящите бележки, останаха да се разхождат необезпокоявани в коридорите на властта и да се надсмиват над жертвите си, които чакаха с дни да получат благоволенieto им за разговор.

Спомням си как народът ликуваше в следизборната нощ на 2001 г. с вяра, че идва денят, в който слънцето на законността и справедливостта отново ще изгрее над изстрадалата ни родина. **Че ще се въдвори дълго желаното върховенство на закона и всеки ще получи заслуженото. Че истината за неуспехите на тоталитарно-комунистическата власт в областта на образованието, земеделието, машиностроенето, нефтохимическата промишленост и пр. ще получат подобаваща гласност.** Че българската земя отново ще стане рай, използвайки научните постижения на развитите демократични страни. Че родината ни отново ще се заслуша в звучната песен на медните хлопатари, предвиждащи безбройни стада; че в съпровод на машините ще прозвучи и песента на жетварите. Това не е илюзия! Това е живецът, който поддържаше духа на народа и му даваше сили да устоява на безумното напрежение,

в което го поставяха довчерашните сътрудници на службите, отговарящи за комфорта на комунистическите вождове по цялата стълбица на тоталитарната власт. **Но... времето показва, че не очакванията народни за демократичен изгрев над земята родна са илюзия, а че илюзия са били очакванията им справедливостта със законосъобразни средства най-после да победи и в коридорите на властта да не остане нито един от комунистическата номенклатура, виновник за нищетата в живота на българите.** И понеже това очакване си остана илюзия, и понеже същите люде, за които иде реч и до днес се разпореждат с властта в трите ѝ измерения – законодателна, изпълнителна и съдебна, **народът сне доверието си от тези, зад които мечтаеше да върви и в сънищата си.** И понеже изключително от техните комунистически среди избуя в небивали размери корупцията, организираната престъпност във всичките нейни форми и разклонения, народът, загубил вяра в тържеството на истината и справедливостта, обърна гръб на този, в когото искрено вярваше. Обърна гръб затова, защото не той, народът, трябваше да си смени “чипа”, а изредилите се правителства и министър-председатели, които не пожелаха да проведат структурната реформа. Комунистическата номенклатура не само че не беше отстранена, въпреки видимата ѝ склонност отново да обвърже икономиката на страната с тази на “по-големия брат”, а с “мечешки” стъпки и тихомълком да разширява фронта на зависимостта ни от него.

Не е мястото тук да коментираме партньорството с БСП на не една и две политически сили и личности, наричащи се десни и либерални. Но не можем да премълчим да не отбележим, че досега не е известен случай при такива партньорства потърпевшата и носеща отрицателен заряд на негативизъм страна да е носила абревиатурата БСП.

Поколенията следват своя път, предавайки едно на друго опит и знания било то речеви или писмени. Речевите при препредаването губят част от смисъла и съдържанието си, защото не винаги се осъществяват като част от целия монолог. При писмените положението е по-друго. При тях точно се знае къде, кога, как и защо са написани и е трудно да бъдат манипулирани по съдържание, но и по смисъл, което в тези бележки сме се помъчили да покажем.

Идват избори! Дали тиражираните социологически проучвания могат да въздействат на техния изход при съществуващата медийна обвързаност и зависимост – струва ни се, че ще бъде рисковано удоволствие да се вземат на въоръжение. Но да се повдигне завесата и да се изнесат на показ факти и обстоятелства, които да мобилизират общественото мнение и нагласи, може да обърне посоката на инерцията и крие непредсказуеми последици.

Отзвук

Мария Карагьозова

Размисли, породени от една кралска сватба

Преди няколко дни над цяла Европа прозвуча сватбеният звън на камбаните на Уестминстърското абатство в чест на сватбата на английския принц Уилям и Кейт.

Това светско събитие ме накара да разсъждавам върху това какво представляват традициите на една държава с многовековно монархическо управление и нестабилността на “народните” републики.

В своето многовековно съществуване нашата държава преминава през различни периоди – на политическо и културно могъщество на една от първите сили в Европа, на продължителни застои и изчезване за столетия от картата на света. Намирайки се на най-невралгичната точка на Балканския

полуостров, България трябва да устоява на напора на времето, на неспирни нашествия, на съседски претенции, на високомерието на “великите” европейски държави.

Минавайки през историята на нашата държава от създаването ѝ до днешния ден, се откроява една неоспорвана истина – България е била царство до фаталната дата за народа ни – 9 септември 1944 г. Трябва ли да изброявам имената на великите наши ханове и царе – Аспарух, Крум, Борис, Калоян, братята Асеновци, цар Фердинанд, цар Борис III и други. Тяхната единствена цел по време на царуването им е било величието на държавата и добруването на нацията. Хан Аспарух изгражда държавата България, цар Борис I покръства своя народ

и го въвежда в лоното на християнството, братята Асеновци отхвърлят византийското владичество, изграждат Второто българско царство. Игват черните дни на турско робство, поставило си за цел да ликвидира нашата народност. Пет мрачни векове на гнет, насилие, пожари, масови кланета, безчинства и неустово отстояване на българщината от страна на поробения народ. И ето, в мрака на робството се появява сиянието на “един монах тъмен, непознат и бледен, над лампа жумяща”... пишел наведен: “О, неразумни юроде... знай, че и ний сме имали царство и господарство...”. Следва плеядата народни будители и знайни и незнайни борци за свобода. Свободата е извоювана. България е свободна!

Предстои новото изграждане на държавността – началото на Третото българско царство. Свикано е Велико народно събрание, съставена е Търновската конституция, последвана от редица закони, имащи за цел да осигурят граждански права и свободи на народа. Няма колебание – България ще бъде княжество, а по-късно – царство. На престола сяда княз Александър, а след него княз Фердинанд. На тях се пада нелеката задача да изведат изстрадалата България по пътя на модерните европейски държави.

Княз Фердинанд напуска примамливия аристократичен живот във Виена и отдава всичките си сили, за да върне един хилядолетен народ към неговия бит и култура, градени от велики царе и книжовници през вековете. Само 7 години след възшествието си той успява да постигне бърз разцвет на икономиката и културното развитие в страната. Българският златен лев е изравнен със златния френски франк. Негова заслуга е обявяването на независимостта на България, която я превръща в суверенна и равнопавна държава пред света. Той без колебание приема отлъчването си от католическата църква, за да бъде кръстен в православие то престолонаследникът княз Борис. От пепелищата на петвековния гнет изгражда България като модерна европейска държава, достойна за уважение. Насочва вниманието си към учебното дело и просветата. Отделя лични средства за изграждането на училища и културни институти. През 1889 г. по инициатива на гвореца е открит универ-

ситетът. Създадени са царска зоологическа и ботаническа градини, природонаучният музей, царската библиотека и редица други научно-културни институти. Изгражда от София една представителна столица, наредена достойно до останалите европейски столици.

Достоен негов приемник е синът му цар Борис, който следва примера на своите предци. През царуване си той осигурява на своя народ мирен, спокоен и благодатен живот. Всяко действие на този велик, скромн и мъдър държавник и целият му живот доказват безграничната му любов към род и Родина. Той не изпрати нито един войник на Източния фронт, спасява българските евреи от лагерите на смъртта. На него се пада незавидната роля да изведе страната след разрухата от тежките военни катастрофи, в които тя бе попаднала. С прякото и активно участие на царя и царската фамилия са извършени множество благотворителни прояви – изградени са болници (ИСУЛ), детски санаториум в Трявна, ясли за сираци (днешната сграда на педиатрията) и много други инициативи за подпомагане на социално слаби и нуждаещи се от помощ хора. Цар и народ се трудеха за благо то на всички. Единствено отявлените родоотстъпници полагаха неустови усилия да рушат държавността. Саботажни групи, подготвени в “братска Москва”, извършват саботажи, терористични прояви и злодейства. Без да им мигне око то взривяват през 1925 г. църквата “Св. Неделя” и убиват над 500 невинни хора и т.н., и т.н.

След необяснимата ранна смърт на цар Борис III идва “великата” гата 9 септември 1944 г. Съветската армия ни “освобождава” от фашизма. От Балкана слизат “народните” партизани и започват да раздават “правосъдие” по ленински и сталински. И до днес никой не знае броя на зверски избитите без съд и присъда, без гроб и молитва от т.нар. народен съд. Унищожен е елитът на нацията. “Славните партизани” си “отмъщават”. В страната властва страх, насилие, смърт за неудобните, за “народната власт”. Взети са мерки за “справяне” с “класовия враг”. Изградени са лагерите на смъртта – Белене, Скравена, Ловеч, Куциян и други места на жесток терор,

инквизиции, беззаконие, кръв, смърт. Тази тема е неизчерпаема.

Следват 45 години на утопичен комунизъм-социализъм, в който се лута държавата ни. Отменена е Търновската конституция, с фалшив референдум е отменена монархията в България, отпратено е в изгнание царското семейство с малолетния наследник на престола цар Симеон II. Остават да “царуват” прости, неграмотни партизани и техните съмишленици и лакеи.

Неочаквано идва датата 10 ноември 1989 г. Мечти, надежди за промяна! Уви! В джунглата на “народната република” царю още по-голямо объркване. В управлението на държавата са същите безскрупулни държавници и техните потомци. Ставайки президенти, министър-председатели, депутати и заемайки други висши длъжности, те изхождат първо от своите и на своята партия интереси, а след това, ако остане “нещо”, за останалите. И така цели 21 години в очакване на промяна. Това е равносметката на републиканската форма на управление.

Увлечена в бързия маратон през многовековната ни история, се връщам към основната причина на моите размисли върху кралската сватба в Лондон.

В годините на “промяната” много често ни сравняват с народите от Западна Европа, но никога досега не споменава на какво се дължи разликата в живота там и нашия тук. Отговорът е много прост. Защото най-проспериращи са държавите, които имат монархическа форма на управление. Няма нужда да ги изброявам. Те са известни. Републиките в Европа, също като у нас, се тресат от нестабилност и несигурност. Борбата за власт при тях е съпроводена от компромати и нечестни игри. Няма я стабилната царска институция, която зорко и безпристрастно да се грижи за стабилността, просперитета и реда в държавата.

Можаме ли ние да оценим шанса, който ни беше даден от Бог? Не случайно Той окриляше и съхрани живота на “малкия цар в изгнание”, за да ни го върне днес умен, благороден и мъдър.

Разбрахме ли саможертвата на Н. В. цар Симеон II и посланието, което той отпрати към народа? Не! Успяхме да го озорчим.

Дошло е времето да се появи един нов Паусий, нови народни будители, които да пробудят нашия заспал в летаргичен сън народ и докато не е станало късно, да се замислим. А сега накъде?

Архивите
говорят

ГерТоМенски,
Свищов

**Справки за убийствата в СССР
за периода 1932-1941 г.**

ТАКА НАРЕЧЕНАТА ЧИСТКА В КОМПАРТИЯТА НА СССР 1934-1938 Г. Е ОРГАНИЗИРАНА И ПРОВЕДЕНА “ЧИСТО, МНОГО ЧИСТО”...

1. За “чисто” провеждане на чистката се формират команди от по 200-300 “чистачи” и ги обучават да убиват “чисто”, по много начини.
2. Съставят се списъци с имената на влиятелни стари комунисти, които трябва да бъдат убити.
3. Подготвят се места, където да бъдат скрити телата на “чисто” убитите стари комунисти.
4. Всички са убивани там, където ги намерят “чистачите”, и телата се отнасят на определените места.
5. Всичко е изпълнено “чисто”, “много чисто”, защото ста-а-арите партийни другари заслужават точно такава “чиста” другарска, много “чиста” чистка...
6. Семействата и роднините на “чисто” убитите влиятелни стари комунисти са изпратени в концлагерите на смъртта на Архипелага ГУЛаг, където всички загиват.
7. Всички други невлиятелни стари комунисти, заедно със семействата и роднините, са изпратени в концлагерите на смъртта, където всички загиват, но не така чисто...

ДОБРИТЕ СТАРИ ЧЕКИСТИ – ГОРКИЧКИТЕ...

1. Само няколко седмици след създаването си, още преди края на 1917 г. ЧК е вече държава в държавата.

2. Също преди края на 1917 г. ЧК изгражда първите концлагери на смъртта, т.е. започва изграждането на огромния Архипелаг от концлагери на смъртта, който ще бъде наречен ГУЛАг.

3. В средата на тридесетте години на ХХ век ЧК вече дозавършва изграждането на Архипелага ГУЛАг.

4. Все в средата на тридесетте години е в ход “чистката” в партията, която не подминава и ЧК, защото всички чекисти са... комунисти.

5. През 1937 г. са ликвидирани над 3000 (три хиляди) старши офицери от ЧК, всички комунисти – все стари членове на партията.

6. Всички служители на ЧК, които са на “работа” извън СССР, по целия свят, са ликвидирани през 1937 г., защото са комунисти – все стари членове на партията.

7. Горките стари чекисти не дочакват 7 декември 1937 г., за да “честват” 20-годишния “юбилей” на ЧК – *tempora mutantur...*

АГЕНТУРАТА НА ГЕСТАПО ВСЕ ОЩЕ УПРАВЛЯВА ФРАНЦИЯ

Когато на 10 май 1940 г. германските войски нахлуват във Франция, генсекът на френската компартия Морис Торез призовава по радио Москва французите да не се сражават срещу германците, т.е. да ги посрещат като освободители. На 22 юни 1940 г. Франция капитулира. СССР и Германия са съюзници. НКВД и Гестапо са съюзници и затова французите обичат Гестапо дори много повече и от германците. Каквото не постигна в Германия, Гестапо осъществи във Франция. За съвсем кратко време след 22 юни 1940 г. над триста хиляди французи са вече платени сътрудници на Гестапо. Всеки французин – платен сътрудник, има най-малко други десетина французи, които ползва като свои доброволни сътрудници. Всеки французин, който е “доброволец”, се ползва от привилегии, улеснения за работа и влияние в района, където живее.

И така с над три милиона французи като доброволни сътрудници Гестапо управлява освободената от “прогнилата демокрация” Франция.

Но точно след една година, на същата дата 22 юни 1941 г., започва война между довчерашните съюзници СССР и Германия.

Французите също започват да се избиват помежду си. А когато на 8 май 1945 г. Германия капитулира, шефът на Гестапо Х. Мюлер е вече на работа в НКВД в Москва. Гестапо и НКВД се сливат и цялата агентура на Гестапо започва да работи за Кремъл, а НКВД се преименува на КГБ.

И сега все още агентурата на Гестапо управлява Франция, а горките французи “си мислят”, че са свободни.

ЛИКВИДИРАНЕТО НА КЛАСИТЕ В СССР ОТ 1932 Г. ДО 22 ЮНИ 1941 Г. – ТЕРОРЪТ ПРЕРАСТВА В СОЦИАЛНО ИНЖЕНЕРСТВО

1. В периода на ликвидирането на класите в СССР от 1932 г. до 22 юни 1941 г. загиват над 41 милиона мъже, жени и деца, т.е. терорът прераства в социално инженерство.

2. Най-много са жертвите от класата на селяните – над половината от всички жертви.

3. Но класата, която е ликвидирана напълно – без остатък, това е бизнес класата, т.нар. непмани.

4. В културния елит са множество класи: художници, артисти, певци, музиканти, композитори, журналисти, писатели, поети и пр. Някои от тях класи са ликвидирани до над 70%.

5. В този период се провежда и “чистката” в болшевишката партия. Класата на старите комунисти е ликвидирана от класата на младите комунисти (т.е. “чистката” е с класов характер)...

6. Не е подмината и класата на коминтерновците. Всички, които са отишли да търсят “рая”, загиват в болшевишкия ад, наречен ГУЛАг...

7. На 22 юни 1941 г. започва война между добрите съюзници и побратими – СССР и Германия.

Най-големият парадокс на ХХ век е, че тази война спасява народите на СССР от пълно изстребление. Всички народи на тогавашния СССР трябва да честват 22 юни като свой спасителен празник.

Пътища към Не- и Зависимостта

Грузия започна лустрация и ще руши паметници

Грузинските депутати приравниха съветската символика към тази на фашизма

Грузия прие нов закон за лустрацията, който забранява на бившите агенти на КГБ и на висши служители на бившата комунистическа партия – КПСС, да заемат високи държавни и обществени постове в страната, съобща електронното издание „Газета“. Мярката ще засегне и всички лица, които “поддържат тайни връзки със специалните служби на чужди страни след 1989 г.”, което е явен намек за руските спецслужби, коментират медиите в Русия. “Народът ни очаква този закон 20 години и съм горд, че той мина през парламента”, коментира един от лидерите на опозицията Гия Топладзе – вносител на текста, който беше подкрепен от пропрезидентското мнозинство в парламента. Главната задача на документа е да се осигури “националната сигурност и демократическото развитие” на страната, съобщиха законодателите. Съгласно т.нар. Харта на свободата ще бъде създадена специална комисия, председателствана от представител на вътрешното министерство. Нейната задача ще е да определи символи, монументи, надписи, имена на улици и паркове, “които може да отразяват или съдържат елементи на съветска или фашистка идеология”, както и да обсъди премахването им. По този начин Грузия приравни съветската символика към фашистката, отбелязва „Газета ру“. Освен това ще бъдат унищожени всички паметници от времето на бившия СССР и ще се сменят всички имена на улици, свързани с комунистическото минало. Това решение на депутатите в Тбилиси цели да се гистанцира страната още повече от Русия, коментират анализатори.

Решението почти сигурно ще предизвика гнева на Москва, отношенията с която остават много обтегнати след кратката война с Грузия за отцепилата се Южна Осетия през 2008 г., която Кремъл спечели. Някои паметници и символи от времената на СССР бяха премахнати още при разпадането на съюза през 1991 г. Според грузински депутати за съветските символи са виновни комунистическите управници, докато днес те не пречат с нищо на хората. Други предупреждават, че грузинците трябва спокойно да обмислят съветското си минало и да решат внимателно какво биха премахнали, “защото иначе може да се окаже, че трябва да бъде разбит половин Тбилиси”.

ПОСЛЕДСТВИЯ

Новият закон забранява на бившите комунистически функционери да работят в изпълнителната власт или в представителните органи, да заемат постове в Съвета за сигурност, правителството, администрацията на президента, парламента, канцеларията на правителството и редица комисии. Те също така няма да имат вече право да заемат длъжности в съдебната система, както и в системата на образованието като ректори, декани и завеждащи катедри. В органите на реда и армията бившите съветски функционери няма да могат да получават чин, по-висок от полковник. Всички те ще преминат специална регистрация. Попадащите под лустрацията граждани на Грузия трябва да напуснат своите постове в срок от един месец, след като законът влезе в сила от 1 януари 2012 г. Ако те не сторят това, то специалната правителствена комисия ще публикува всички сведения за тяхната дейност в съветско време.

2 юни 2011 г., в. “Сега”

След като приключат преговорите с Кремъл

У нас:

Борисов на визита в Москва

Мила Кугрина, Теодора Тодорова

Евентуална визита на премиера Бойко Борисов в Москва е обсъдил външният министър Николай Младенов с руския си колега Сергей Лавров. Двамата се срещнаха вчера в рамките на тридневното посещение на родния дипломат №1 в Русия.

“Обсъдихме всички възможности за визити и срещи на държавните ръководители на България и Русия, включително и потенциално посещение на премиера Бойко Борисов в Москва”, отговори Младенов на въпрос на “Телеграф”. “Аз съм убеден, че това ще се случи в момента, в който постигнем с руската страна съгласие по много от въпросите, върху които работим”, допълни той.

ТЕМИ

Енергийните проекти и туризмът са били основните теми, обсъдени на вчерашната среща на Младенов с Лавров. Родният дипломат № 1 обясни, че “Южен поток” е част от приоритетите на българската енергетика за диверсифициране на трасетата, по които получаваме енергийни ресурси. Двамата министри не подминаха и темата за АЕЦ “Белене”. “Обсъждането на проекта продължава с цел достигане

на максимални гаранции за сигурност”, посочи Младенов и допълни, че строителството на втората АЕЦ изисква специализирана експертиза и няма място за политически рамки. “Днес въпросът за безопасността на ядрената централа стои много сериозно и затова бяха проведени стрес тестове на всички руски атомни електроцентрали”. „Ние се отнасяме с огромно внимание към сигурността на всички АЕЦ, които строим зад граница”, заяви пък Лавров.

ФОРУМ

Междувременно на международен ядрен форум в България, организиран от Булатом, изпълнителният директор на АЕЦ “Козлодуй” Костадин Димитров обяви, че ще са необходими над 100 млн. лева за угължаване на живота на блокове 5 и 6. В момента тече конкурсът за избор на фирма изпълнител, като е подадена само една оферта. Тя е от консорциум, в който водещи са руската “Росенергоатом” и френската EDF. Димитров обяви още, че централата има амбицията да финансира дейностите по угължаване на експлоатацията на двата реактора, без да тегли кредити. Затова ще предложи на държавата да им оставя част от дивидента и да им преотстъпва част от корпоративния данък. В момента АЕЦ “Козлодуй” внася 80% от чистата си печалба като дивидент. Предложението е дължимото да се намалява с лихвите, които централата плаща по заемите за модернизацията на двата хилядника. Това означава от 45-те млн. лв. за 2010 г. да бъдат приспаднати около 30 млн. лв., платени за лихви, обясни нагледно Костадинов.

СТРОИТЕЛЯТ НА “БЕЛЕНЕ”: НЕ ИСКАЛИ ДА ПРЕНАПИСВАМЕ КОНТРАКТА

Никой официално не е заявил пред нас, че иска пренаписване на договора за строителството на АЕЦ “Белене”. Това заяви вчера Геннадий Тепкян, вицепрезидент на руската “Атомстройекспорт”, която бе избрана да строи Втората атомна централа. Думите му бяха в коментар на изявление на икономическия министър Трайчо Трайков, че консултантът по проекта вероятно ще изработи нов вариант на договор за изграждане на централата. “Имахме работно съвещание преди два дни, на което присъстваше и представител на консултанта HSBC. Но и той не каза нищо такова”, допълни Тепкян.

3 юни 2011 г., в. “Телеграф”

Актуално

Димитрина Нанева

Новата унгарска конституция

На 25 април 2011 г. унгарският президент Пал Шмит (от партия Фидес) подписа новата унгарска конституция (в интернет до момента е разпространен единствено текстът на проектоконституцията на английски език). Тя е одобрена с гласовете на 264 от общо 386 депутати в унгарския парламент и трябва да влезе в сила от 1 януари 2012 г. Народните представители, които гласуват за нея, са депутати от Унгарския граждански съюз “Фидес” и Християндемократическата народна партия, т.е. коалицията, която спечелва парламентарните избори през 2010 г. в Унгария. На евроизборите през 2009 г. Фидес получава също 14 от предоставените 22 мандата на Унгария в Европарламента.

Това е първата конституция на Унгария от 1949 г. насам, в края на 1989 г. конституцията от 1949 г. е значително променена, но не е заменена с нова, каквато е практиката в повечето страни от т.нар. източен блок. Новата унгарска конституция е съобразена с членството на Унгария в ЕС, както и с нормите на действащото международно право. Тя утвърждава перспективата унгарската държава и нация да се развиват съгласно собствената си историческа традиция, като “заобикаля” глобалистките ценности и принципи на политическия либерализъм. Християнството, унгарският език и духовната култура, които създават унгарската държава и нация преди 1000 години, са отправните точки на новия обществен договор; цивилистичният, евроцентричен политически консерватизъм предопределя насоките на новото обществено статукво в държавата. Преамбюлт на конституцията – “Национално кредо”, защитава духовното и интелектуално единство на унгарската нация, в него се посочва, че националните и етнически малцинства, живеещи на унгарска държавна територия, са “част от унгарската нация” или “държавното оформено единство” (чл. 27). Според същия член националните и етническите малцинства имат правото да употребяват собствения си

език, да поощряват развитието на културата и образованието на собствен език и да придобият право да формират местни и национални представителства.

За устои на бъдещото унгарско развитие се приемат семейството и нацията, а основни ценности – регулатори на обществените отношения, стават човешкото достойнство, лоялността, вярата и любовта. Цел на новия основен закон е постигането на “добър живот, сигурност, ред, справедливост и свобода” за унгарските граждани с помощта на държавата. Конституцията се оценява като “договор между унгарците от миналото, сегашното и бъдещето”, като се отричат изцяло “успехите” на деспотичния комунистически режим в периода 13 март 1944 – 2 май 1990 г.

Съгласно новата конституция името на страната е Унгария; формата на държавно управление е република, народът е суверен на властта, функционирането на държавата се осъществява на принципа на разделение на властите. Държавата се ръководи от идеала за “обединената унгарска нация” и носи отговорност за съдбата на унгарците, живеещи извън държавните граници, като подпомага развитието им с цел опазване на унгарската култура. Приносът на Унгария към европейското единство се оценява като постигане на “свобода, добруване и сигурност за всички европейски народи” и се дава приоритет на принципа за гласуване с “2/3 мнозинство” от членовете на парламента при ратификация и приемане на международни договори и за всички групи закони и решения на парламента с национално значение. В конституцията е въведена нормата “общо историческо наследство”, включващо природните ресурси на страната, земеделската земя и водните запаси, както и биологичното разнообразие и културните ценности. Институцията на брака се признава единствено в качеството ѝ на доброволна социална връзка между мъжа и жената; човешкият ембрион от момента на зачатие си се намира под закрилата на държавата. В

унгарската конституция, наред с “ненарушимите и неотчуждаеми права на хората” (а не на човешките индивиди!), се признават и “фундаменталните колективни права на общностите”. Тя забранява медицинските и научни опити върху хора, евгенистичните практики, превръщането на човешкото тяло и органи в източник на печалба и репродуктивното клониране. Конституцията постулира принципа на независимост на църквите от държавата, както и задължението им съвместно да работят за целите на общността. Свободното и задължително основно образование на унгарските граждани е също конституционна норма, както и задължението “възрастните деца да се грижат за своите родители, изпаднали в нужда”. Партньорството между работодатели и работещи е задължително с оглед интересите на националната икономика.

Държавата е натоварена с конституционното задължение да въвежда нови технически решения и технологии в икономиката, да увеличава обема на публичните услуги, да осигурява повишена прозрачност на обществените дейности и да осигурява равни възможности за гражданите. Нов момент е създаване на институцията “доброволна система на военните резервисти”, а “отбраната на отечеството” се приема за задължение на всички унгарски граждани. Възвръщане към задължителна наборна военна служба се предполага в случай на непредвидени обстоятелства.

В конституцията посочените форми на пряката демокрация са референдум и национален референдум. Провеждането на референдум се одобрява от парламента при налична петиция, подписана от 200 000 избиратели. По инициатива на президента, правителството или на 100 000 избиратели парламентът гласува провеждане на национален референдум; резултатът от него е задължителен по отношение на дейността му. Силно присъствие в конституцията има разделът за местното самоуправление.

Унгарският парламент ще продължи да избира президента на държавата, чийто мандат е 5-годишен; институцията изразява “единството на нацията и е гарант за демократичното функциониране на държавата”. Той, заедно с правителството, парламентар-

ните комисии и всеки депутат, има право на законодателна инициатива. Любопитно е правомощието му да назначава университетските професори, ректори, да потвърждава избора на президента на Унгарската академия на науките. В новия обществен договор на Унгария са разписани правата и задълженията на омбудсмана на републиката. Конституционният съд на Унгария се състои от 11 члена и съставът му се избира от парламента за срок от 12 години. Членуването в политическа партия или друга политическа активност се забранява за членовете на Конституционния съд, прокурорите, омбудсмана и заместниците му, професионалните членове на унгарските отбранителни сили, както и за полицията.

Новата конституция въвежда институцията Съвет по бюджета, състоящ се от председателя на съвета, президента на Унгарската национална банка, президента на Държавната сметна палата. Овен това тя изисква законът за държавния бюджет да не води до увеличаване на равнището на държавния дълг; той не трябва да надвишава 50% от стойността от брутният външен продукт за изтеклата календарна година. Постановява се, че правителството не може да взема заеми от името на държавата и да поема финансови задължения, които повишават равнището на държавния дълг и надхвърлят нормата на “50-те процента” (чл. 37, ал. 2 и 3). Освен това се установява конституционното задължение обществените фондове, националните капитали и имоти да се управляват “прозрачно и етично”. Конституционна норма представлява и задължението за годишно отчитане пред парламента на омбудсмана, главния прокурор, президента на Националната държавна банка, президента на Сметната палата.

В конституцията също са описани правата и задълженията на унгарските отбранителни сили, полицията, както и правомощията на държавните органи в ситуация на извънредно положение, на национална криза и на война; парламентът гласува решения за изпращането на унгарски военни части на задгранични мисии по инициатива на ЕС или решение на НАТО.

Поради връвата на либералите и социалдемократите в ЕС, че новата унгарска конституция е дискриминационна по отношение на

някои граждански права и свободи, по инициатива на ПАСЕ през май т.г. в Будапеща заседава международна комисия. Тя трябва да направи изводи за съответствието на този обществен договор с демократичните норми, установени след 1945 г. със създаването на ООН. Каквито и да са заключенията на тази комисия, както и предписанията ѝ, политически несъмнен е

изводът, че новата унгарска конституция, създадена на основата на социален и фискален консерватизъм, е обществен договор, защитаващ национално ориентираното бъдеще на Унгария, духовното и културното ѝ единство и идентичност с оглед реалностите в ЕС днес. Другото е въпрос за идейна пристрастност и либерален “лов на вещици”.

Тези странни републикански династии

В началото на ноември 2010 г. президентът Първанов обяви, че създава нова политическа формация (нещо като паралелно правителство), за да контролира и коригира избраното с мнозинство законно правителство на Бойко Борисов. Беше сериозен и достолепен: истински държавен глава и политически лидер!

Ние, обикновените български граждани, останахме приятно изненадани от неговото странно и болезнено властолюбие: та той изкара два мандата като президент (почти десет години!) – без да смятаме дългогодишното му присъствие на политическата сцена като лидер на БСП. Какво ли иска още?

Неволно се наложи сравнение с Владимир Путин, който, след като законът в Русия не му позволи да остане вечен президент, успя да получи поста на министър-председател, но не крие намерението си да се кандидатира отново при следващи президентски избори. Без излишна скромност...

Неговият предшественик Борис Елцин прекара последните две години от мандата си в болница, но упорито се държеше за властта, вместо да се оттегли достойно. Нещо повече, когато положението му на президент стана неудържимо, той си намери заместник в лицето на Путин и го лансира, като, разбира се, му постави известни условия, за които все още не се знае какви са били.

Напоследък във Франция излязоха документални филми за президента Франсоа Митеран. Той, след като разбрал, че е болен от рак, забранил строго на лекуващите го лекари да съобщят на медиите, за да бъде избран за втори мандат. И тайната била запазена до последните дни на живота му. Съвсем демократично за един президент социалист, нали?

Ако погледнем на запад, в САЩ, имаме пресен пример с фамилията Буш. Бащата – президент, единият син – губернатор на Флорида, а другият – Джордж. У. Буш – президент с два мандата, вторият особено неудачен за държавата му.

Но нека си спомним и за нашия Тодор Живков – държавен глава повече от 30 години. Той старателно подготви дъщеря си Людмила да го замести, но тъй като съдбата попречи на плановете му, лансира и сина си (крайно посредствен, за разлика от сестра си) за високи държавни постове.

В близките дни станахме свидетели на събитията в Египет. Президентът там – Мубарак, след 30 години президентство готвеше сина си за наследник. А в Либия – подобен сценарий с полковник Кадафи, и той доживотен президент с наследник син. Но събитията объркаха плановете на тези пожизнени президенти...

Остава един голям въпрос: има ли разлика между република и монархия, тъй като републиката позволява на президенти с два-три и още мандата, да не се задоволяват с управлението, а открито и нагло да искат доживотна власт, че дори и за децата си.

И разбира се, постоянно ругаят монархическата институция и главно монарха, вместо да се погрижат за добрия български народ, който героично се бори да оцелее вече двадесет години с хляб, чубрица и няколко буркана консерви. Няма ли вече българи като Стефан Стамболов, Константин Стоилов, Андрей Ляпчев, Симеон Радев и цар Борис III? Хора, които да мислят преди всичко за България, а не само за себе си и децата си?

Господи Боже, пази родината ни и народа ни!

Б. Понвасилева

Д-р Веселин Стоянов

Още от най-ранна възраст ни се внушава, че послушанието е висша добродетел. Трябва да слушаме родителите, учителите, в казармата – старшините и офицерите, в службата – малките и големи началници, в партията – лидера и т.н. В Църквата послушанието е пуснало още по-дълбоки корени. Стриктно спазване на каноните, изпълняване волята на владиката, кандидатът за монах преминава стаж като послушник. Нормално е да си зададем въпроса къде остава свободната воля на Богоподобния Човек? Труден въпрос и още по-труден отговор. И вчера, и днес непослушанието се заплаща скъпо и само малцина са готови да заплатят високата цена.

От амвона сме чували, че всяка власт е дадена от Бога, затова трябва да ѝ се подчиняваме, т.е. да ѝ служим послушно. По време на тоталитарното управление подобни мисли и проповеди можеха да бъдат обяснени с инстинкта за оцеляване на Църквата. Днес, в условията на една набедена демокрация, хората, които управляваха вчера, са отново на власт, и властта, на която трябва да се подчиняваме и служим, е една и съща. И тя не е дадена от Бога, а от тъмните сили, които управляват света, без да са поускали и получили Божията благословия.

Има още “добродетели”, проповядвани от Църквата, които устройват много добре управляващите от всички цветове и по тази причина се ползват с пълната им подкрепа. Това са търпението и прощката. В някаква степен това са безспорно положителни качества, които богоподобният човек трябва да притежава. Наред с това обаче трябва да поставим ясно и категорично въпроса трябва ли да търпим духовната и морална мръсотия, която залива света, да търпим беззаконията, престъпността, гаврата с човека, тържеството на Сатаната с утешението, че някой ден Бог ще слезе на грешната земя с меч в ръка и ще изтръгне

Маратонът на непослушните

из корен злото? Вероятно това ще стане, но дотогава!

Прошката също е добродетел, но при определени обстоятелства. Тя може да бъде дадена на неволно сгрешилия и истински разкаялия се човек, но не и на убийци, крадци, насилници, предатели. Ако трябва и те да получат нашата прошка, то тогава институции като прокуратура и съд са излишни и тоталната престъпност може необезпокоявана да залее света.

С такива тъжни мисли заминах на работа в Берлин в качеството ми на български пълномощен министър и ръководител на нашата мисия в този град. Дипломатическата служба ме извади от релсите още в първите дни след встъпването ми в посолската сграда: кражби, незаконна търговия с валута, моторни превозни средства и имуществото, корупция, предателства и всичко това под покрива на сградата с дипломатически имунитет! Президент, премиер, МВНР, главен прокурор бяха запознати с царящата анархия и престъпност, но реакцията им бе пълно мълчание. Нещо повече – бях предупреден, че ако не престана с тези разкрития, ще бъда уволнен. Отговорът ми бе, че ако това бъде сторено, няма да се върна в България, докато берлинското бласто не бъде разчистено. Сметнаха, че това е блъф и продължиха по старому. Все пак пожертвах едната от знаковите фигури, участничка в тези тъмни истории – главната секретарка на МВНР Ганета Минкова. Не след дълго уволниха и мен, със задна дата и кодирана грама, която радистът ми прочете, без да имам право да я получа. От министерството ме уведомиха, че за неправомерното ми уволнение без предизвестие и със задна дата ми се полага обезщетение от 10 000 германски марки, които ще ми бъдат изплатени в София, в лева. Предполагаха, изглежда, че ще се затичам веднага, за да ги получа. За получаването им упълномощих жена ми.

През целия си съзнателен живот не съм бил послушен, не съм признавал божествения произход на всяка власт, а ако някой ми зашлеви едната страна, не съм подлагал и другата, а съм отвърщал на удара с удар. Интересно, но бившите комунистически служби го разбраха и в някои случаи предпочитаха да не ме закачат, за да не усложняват проблемите. Новите непрофесионално неграмотни “демократични” служби не го проумяха.

Чувствах се оскърбен и унижен от бездействиата и действията на ръководителите на институции като президентство, кабинет, прокуратура, външно министерство и гр., които застанаха с мълчание и бездействие на страната на нарушителите на закона. Реших, че след като съм изпълнил дълга си на човек и българин, трябва да реагирам по подходящ начин и да защитя човешкото си достойнство. Подадох молба за получаване на германско гражданство. От съответната служба ми бе съобщено, че по молбата ми е взето положително решение, но за да бъде изпълнена молбата, трябва да бъда освободен от българско гражданство. Изпратен ми бе и формуляр, като един от въпросите, на който трябваше да отговоря, се отнасяше до мотивите, които са ме подтикнали към тази стъпка. Отговорът ми бе: По морални съображения и нежеланието ми да бъда поданик на престъпни режими.

Шест месеца по-късно бях свободен гражданин на света, за което платих съответните такси в Министерството на правосъдието. Запитах служителката с какви документи мога да напусна страната. Отговори ми, че с българския паспорт, който имам, мога да напусна страната, но повече не мога да се върна с него.

Събрахме с жена ми най-необходимите неща, качихме се на колата и поехме в желаната поиска. Изненадата дойде на граничния пункт със Сърбия – Калотина. Полицаят поиска от мен освен паспорта и личната ми карта, които прибра.

– Съпругата Ви може да продължи пътуването, но Вие нямате право с тия документи да напуснете страната.

– Извинете, но от Министерството на правосъдието ми казаха, че с този паспорт мога да напусна България, но не мога да се върна с него.

– Не знам какво са Ви казали, но ние получихме факс, с който ни се нарежда да изземем Вашите документи, тъй като сте лишен от българско гражданство.

– Аз не съм лишен, а сам съм се отказал от българско поданство. Има голяма разлика, нали?

– Независимо от това трябва да се върнете обратно.

Върнах се. Отидох в посолството на Германия. На трето гише дойде завеждащата консулската служба. Описах ѝ случая, но това като че ли не я впечатли. Каза, че ще отпрати запитване до Берлин, а от мен поиска документ, че съм живял повече от 8 години в Германия.

– Госпожо, Вашето искане ме изненадва. Аз имам официално писмо, че след освобождаването ми от българско гражданство, ще получа германско. То е издадено от по-високо стояща институция от вашата консулска служба. Освен това при най-добро желание от моя страна не мога да докажа това, което искате, защото то се съдържа в паспорта, който ми бе иззет на Калотина.

– Тогава идете на бул. “Мария Луиза”, паспортната служба, и поискайте да Ви дадат справка на кои дати сте влизали във и излизали от България.

– Вие казахте, че ще поискате информация по този въпрос от Берлин. В такъв случай справка от българската паспортна служба не е необходима.

– Послушайте ме. Така ще се уреди по-бързо проблемът.

Като човек, който по принцип не обича да слуша, все пак отидох до въпросната служба. Нечувано за българската администрация, исканата справка ми бе издадена в рамките на минути. Изненадващо се оказа съдържанието на документа. Прочетох, че съм влязъл в страната на 13 октомври в 12 часа и съм я напуснал в същия ден, също в 12 часа. Имаше още два такива случая. Обърнах се към служителката, която ми даде справката:

– Г-це, погледнете справката. Технически и физически не е възможно да вляза и да изляза от страната по едно и също време, точно до секунда.

– Момент, ще проверя.

Проверката не донесе нищо ново.

– Няма грешка, това сочи компютърът.

– Вие, изглежда, не ме разбрахте. Не е възможно в една и съща минута и секунда да вляза и изляза от България. Да не говорим, че такова поведение няма логично обяснение.

– Господине, не мога да Ви кажа нищо повече.

Върнах се в посолството на ФРГ. Завеждащата погледна справката. Изглежда, имаше някакви познания по български език.

– Извинете, но как така няколко пъти сте влизали и излизали от България в една и съща минута?

– Това не е вярно.

– Възможно е да има грешка. Идете отново до паспортната служба, поискайте среща с ръководителя, поискайте проверка.

– Аз няма да ходя повече там. По-голяма тежест ще има, ако Вие поискате проверка по тази справка.

– Не мога, нямам право да искам справка от български институции.

– Запознахте ли Берлин със случая?

– Да, но няма отговор.

След редица постъпки от моя страна ми бе издаден паспорт, на който пишеше “Република България. Паспорт за окончателно напускане на страната”. Попитах в паспортната служба защо пак ми издават български паспорт, след като не съм български гражданин. Смислен отговор не получих, но ме предупредиха, че трябва да получа немска виза.

Телефонирах отново в немското посолство. Същата завеждаща, същият отговор – от Берлин отговор все още нямало. Бяха изминали близо 5 месеца от случая на Калотина и с нищо не можех да си обясня мълчанието на съответните институции в Берлин. Това от една страна, от друга, поведението на завеждащата консулската служба извикваше у мен все повече въпроси. Получих информация, че тя и българските служби си сътрудничат

много добре. У мен се затвърди убеждението, че това сътрудничество е едностранно, т.е. че тя сътрудничи.

Събрах си багажа в една пътна чатна и поканих двама приятели да пътуваме заедно за Германия. Съгласиха се охотно.

Бях отново на Калотина – без немска виза, но с официален превод на немския документ, че ще получа тяхно гражданство след отказа ми от българското.

Граничният служител презледа внимателно документите и каза, че двамата ми приятели могат да продължат пътуването, но аз не.

– Извинете, господине, но на този паспорт пише, че аз напускам окончателно страната. Някой има нещо против да напусна България ли? Защо ме спирате.

– Трябва да имате виза от Германия и от всички държави, през които ще преминете.

– Вие знаете много добре, че аз вече не съм български гражданин и българските разпоредби не ме касаят. Дали страните, през които ще преминавам, ще искат от мен виза е мой и техен проблем. Аз искам да напусна незабавно страната.

– Момент, ще говоря с шефа.

След малко той се върна с още двама служители.

– Вижте, господине, дори ние да Ви разрешим да напуснете страната, сръбите ще Ви върнат.

– Това е мой, а не Ваш проблем. Настоявам да напусна страната.

Удариха печат на паспорта и така с въздишка на облекчение поех в западна посока. Оказа се обаче, че мъките ми не бяха свършили. Спряхме пред сръбската паспортна контрола. Дежурният служител излезе и без много да се взира в документите, заяви:

– Двама могат да продължат, Вие слезте!

– Защо?

– Защото нямате сръбска виза.

– Слушай, брате. За българи сръбска виза не е нужна. За двамата ми приятели ти не искаш виза.

– Да, но ти не си българин.

– Четеш ли, че на паспорта пише Република България. Ако не съм българин, какъв съм?

– Не знам какъв си, но не можеш да продължиш.

– Сега да ти кажа нещо. Гледам, че косите ти са побелели като моите. След някоя и друга година ще се пенсионираш. Няма ли да ти тежи на съвестта, че изпълняваш поръчението на тия типове отплатък границата?

Той ме гледа, гледа и накрая рече:

– Ела с мене.

Заведе ме в тяхната канцелария.

– Знаеш ли какво гласят моите български колеги? Ако аз те върна, ти нямаш право да влезеш в България. Ще трябва да стоиш на студ и на нек между двете граници и ще молиш някой да ти носи вода и храна. Колко време така – не се знае.

– Какво ще правим сега?

– Знаеш ли, няма да те пусна да продължиш, защото въпросът ти е комплициран. Хем имаш български паспорт, хем не си българин. Ще ти помогна обаче да се върнеш обратно, като анулирам българската изходна виза, все едно, че не си напуснал страната. Знаем, че нямам право да го правя, но кога е за добро, човек може и да забрави кое е редно и кое не.

С тия думи сръбският полицаи сложи печат “анулирано” върху българската изходна виза. Благодарих му за добрината и помолех моите спътници да отидат до Пирот, а аз се отправих към българската граница. Там полицаите от коридора за излизане от страната ме очакваха на този за влизане. Усмиваха се, бяха явно в добро настроение.

– Казахме Ви, че сръбите ще Ви върнат, нали?

– Да, казахте ми.

– Сега обаче не можете да влезете на българска територия.

– Защо?

– Защото този паспорт е валиден само за окончателно напускане на страната, не и за обратно влизане.

– Лоша работа. Какво ще правим сега?

– Нищо не можем да направим. Вие сам се докарахте до това положение.

– Имам една молба. Погледнете още веднъж паспорта. Може пък...

– Нищо не може. Има печат за напускане на страната.

– Мисля, че няма такъв. Ще бъдете ли така любезни да погледнете все пак?

Полицаите се спогледаха, но шефът им все пак отвори паспорта.

– Гледай бе, тази сръбска свиня сложила върху нашия печат “annule”.

– Ами той няма право да анулира наш печат – се обади дежурният.

– Има или няма, той го е сложил. Какво да правим сега? Пише само анулирано, но от кого, не се вижда. Ще се обадя на шефа в София, той е в течение на случая.

Аз останах прикрепен към дежурния и чакането на началството в столицата. След 20-тина минути се върна ръководителят на смяната.

– Шефът разреши по изключение да влезете обратно в страната.

Влязох. Обадих се вкъщи дъщеря ми и зет ми да ме приберат.

Прибраха ме, но чашата на търпението беше преляла. Какво искаха тези хора от мене? В момента на власт бяха Кобургът и неговите лакеи. Хора с “европейско възпитание”, както при всеки удобен случай напомняше набеденото величество. Няколко месеца след встъпването му в длъжност като министър-председател на България той дойде на посещение в Берлин. Сенатът даде прием в негова чест, на който присъстваха ограничен кръг висши държавни служители, политици, журналисти. Разменихме няколко думи със Симеон, изказах му разочарованието си от неизпълнението на дадените обещания. Обясни този факт с непознаване на обстановката, която е заварил...

Както аз, така и издавания от берлинското сдружение вестник “България без граници” реагирахме остро на безобразията и престъпленията, които се извършваха безнаказано в България. За такава критика вече не вкарваха хора в затвора, но имаше нови “демократични” средства за справяне с критиците. Разбиваха системно апартамента и вилата ни, откраднаха ни 3 коли и “демокра-

тичната” полиция не откри нито един от злосторниците.

Както казах, търпението ми бе изчерпано. Телефонирах на висш служител от МВнР на Германия. Описах му накратко историята и че вече 7 месеца решение на проблема няма.

– Г-н Стоянов, как можяхте да мълчите толкова време и да не ми се обадите. Моля, дайте ми телефона, на който сте в момента, аз ще Ви позвъня до 10 минути.

Дадох му телефонния номер и продължих:

– Хер Мюлер, вярвах, че всеки момент ще дойде очакваното съобщение или разпореждане, по силата на което да получа входна виза за Германия. Междувременно научих нещо неприятно, което касае Вашето министерство. Получих достоверна информация, че завеждащата консулската служба сътрудничи много тясно с нашите специални органи.

– Сигурен ли сте?

– Да.

– Ще Ви телефонирам до 10 минути.

Не изминаха и 10 минути и г-н Мюлер позвъни.

– Г-н Стоянов, днес е петък. Понеделник е празничен ден и консулската служба няма да работи. Във вторник обаче до 11 часа Вие трябва да бъдете уведомен, че Ви се издава виза за ФРГ. От Берлин има съответно решение, изпратено за изпълнение преди повече от 6 месеца. Ако отново има някакъв проблем, моля, веднага да ми се обадите.

Във вторник, в 10:55 часа се обадох в консулската служба.

– Ах, хер доктор, много съжалявам, но все още нямам отговор от Берлин. Аз Ви обещах, че щом получа нещо, ще Ви позвъня.

– Госпожо, Вие сте една лъжкиня, която изпълнява указанията на нашите служби. Нарочно го казвам по телефона, защото, ако греша, тия, които подслушват разговора ни, би трябвало да ме опровергаят. Вие сте получили отговор от Берлин преди повече от 6 месеца.

– Как си позволявате да ме обиждате?

– Не Ви обиждам, казвам Ви истината.

Обадох се на Мюлер. Каза ми да остана на телефона. Няколко минути по-късно ми се обади завеждащата консулската служба.

– Моите извинения, хер доктор. Отговорът от Берлин наистина е пристигнал отдавна, но един от моите сътрудници го е сложил по грешка в друга папка. Елата веднага, за да получите визата.

– Госпожо, сбърканата папка е новата Ви лъжа. Кога ще дойде да взема визата решавам аз, а не Вие.

Изникна нов проблем. Имал съм право на един паспорт за окончателно напускане на страната. Подагох молба за издаване на втори. Запитах риторично служителката на гишето:

– Добре, госпожо, ако не ми издадете втори, какво ще правя тук? В момента аз съм човек без гражданство и без никакви документи за самоличност.

– Не зависи нищо от мен. Мисля обаче, че проблемът ще се реши в положителен смисъл.

Получих втория паспорт за окончателно напускане на страната, след това и немска виза, купих самолетен билет и приготвих пътната чанта с малко личен багаж.

На летището граничният полицай ме спря, защото имал информация, ще притежавам два паспорта за окончателно напускане на страната. Обясних му как стоят нещата, но той настоя, че трябвало да бъде извършена проверка. Самолетът закъсня половин час и последният опит да ми бъде попречено да напусна страната накрая се провали. Отлетях за един по-добър и по-справедлив свят. С германския паспорт се върнах в София и отскочих до посолството на ФРГ, за да го покажа на завеждащата консулската служба. Нямаше я, бяха си я прибрали. Има гържави, които не позволяват на своите служители да срамят родината си.

Маратонът свърши. Спечели го един непослушен човек под звуците на Симфонията на радостта.

Памет

Митрополит Софроний – забележителен архиерей на БПЦ

На първи май тази година се навършват петдесет години от смъртта на Великотърновския митрополит Софроний. Той бе човек и духовник, всецяло отдаден на служба на църква, народ и Отечество. Животът и дейността на този високо ерудирани богослов, голям оратор, превъзходен познавач и изпълнител на източното църковно песнопение, знаещ писмено и говоримо пет езика, е осеян с поредица от разностранни изяви и ползотворни дела. Роден е в село Еникьой, Дедеагачко – Беломорска Тракия, в многочислено семейство. Баща му и дядо му загиват в четническите борби за свободата на българското население в този край.

Завършва образованието си в гимназията “Д-р Петър Берон” в Одрин. Учи в Българската духовна семинария в Цариград, със завършването на която е подстриган за монах и ръкоположен за йеродякон. Като такъв служи при екзарх Йосиф I. Екзархът, преценявайки качествата на младия духовник, го изпраща да учи в Киевската духовна академия, а завършва висшето си богословско образование в гр. Ерновиц, Румъния. След кратко служение при екзархията е изпратен да учи в Института по канонично право в Страсбург – Франция. При завършването на образованието си в София е въведен в архимандритско достойнство и е назначен за протосингел на Софийската митрополия. В качеството си на такъв взима участие с митрополит Стефан в опелото на убития народен представител ген. Константин Георгиев в катедралния храм “Св. Неделя”. По чудо остава жив под развалините на църквата на 16 април 1925 г. при атентата, извършен от болшевишките агенти у нас – комунистите.

Изряден духовник и радетел на християнизиранието на българската младеж, той ръководи изграждането в цялата страна на младежки християнски дружества. Бил е началник на културно-просветния отдел при Св. Синод.

През 1931 г. за успешна, многостранна и плодотворна служба на църква и родина е ръкоположен за епископ с титлата Знеполски и назначен за викарий на митрополит Стефан. През 1935 г. е избран за каноничен митрополит на древната Великотърновска епархия, която плодотворно оглавява двадесет и шест години.

По времето, когато Македония е административно присъединена към България, св. Синод му възлага да завежда и Скопско-Велешката епархия, което изпълнява успешно до 1944 г.

Където и да е бил на служение, митрополит Софроний е развивал духовно-просветна, пастирска и църковно-обществена дейност. Инициатор и ръководител е за откриване и издържане, със средства на църквата и дарители, на сиропиталища, старчески домове, безплатни трапезарии, дневни детски домове, летовища за младежи. Насърчава младежи да учат в духовните семинарии, като отпуска стипендии, помага на студенти, на хора, изпаднали в нужда.

През 1945 г. е в делегацията при Вселенската патриаршия в Цариград за преговори относно снемане на наложената схизма на БПЦ, чиято мисия завършва успешно.

Той е състрадателен, милостив и благ духовник. Посещава болници, страдащи хора. На големи християнски празници посещава затворниците. Дава своя благослов на всеки един и вдъхва вяра и кураж. През 1946 г. комунистическата власт му забранява тия дейности.

След 9 септември 1944 г. настъпват трудни времена за БПЦ и другите вероизповедания. Църквата е всячески притеснявана при изпълнение на високо нравствените си цели. Митрополит Софроний рязко се противопоставя. Противопоставя се при премахване на изучаването на вероучение в училищата, против забраната църквата да развива дейност сред младежта, против забраната на социалната дейност. Той е ярък противник за отнемане на сградата на Софийската духовна семинария, за отнемане имотите на църквите, манастирите, против варварското събаряне на девическия манастир “Св. Благовещение” в Габрово през 1959 г. и на много действия по отношение на църквата от страна на комунистическата власт. За тази му дейност в защита на БПЦ, изиграла голяма роля в съхраняването на българската нация през петвековното турско робство, комунистическата власт го поставя в списъка на архиереите за отстраняване от митрополитската катедра и закриване на епархията.

Всички, които са имали възможност да бъдат в контакт с него, в това число и пишещия тези редове, са свидетели на неговото човеколюбиво християнско сърце. Бе справедлив, благороден, безпределно честен и щедър, непоколебим бранител на светото православие. Митрополит Софроний преживя погрома над БПЦ, нанесен ѝ след преврата на 9 септември 1944 г., за да остави името си сред самоотвержените дейци в защита на православната вяра, за да я има и България.

Димитър Валачев

Позиция

Николай Начев

То бива цинизъм, ама чак толкова – не

Във вестник “Подгем”, бр. 12 (487) от 31 март – 6 април 2011 г., има поместена статия под надслов: “Свидетелство за подвига и мъката”. Автор е Диана Думих със снимка и под снимката има текст: “Посвещавам на Богдан Пеев, 68 випуск на ВНВУ”. В този материал се говори за “пламенния поет Васил Карагъзов (21.II.1889 – 9.V.1925 г.), който бил един от първите творци на пролетарската ни поезия, със свое място между Димитър Полянов и Христо Смирненски”. По-нататък може да се прочете следното: “Заради социалистическите му убеждения и участието му в бойните групи на партията той е включен в полицейските черни списъци. През 1925 г. загибва заедно със стотици леви интелектуалци, но опитът с едно фалшиво “безследно изчезнал” да бъде заличено сиянието на светли личности не успява.” И следва текст за личността и творчеството на този известен “поет”.

Така е, на война като на война. Всеки може да изповядва каквито си иска идеи и в случая леви, но когато перото се замени с огнестрелно оръжие или остра кама, то законоустановената власт и нейните органи трябва безмилостно да се справя с всички тези “знайни и незнайни герои”, които са тръгнали с “бойните групи на партията” да свалят властта. След като този поет с възвишени “благородни и високо патриотични мисли и поведение” е тръгнал на бой, макар и жалко, е намерил смъртта си. Човешкият живот е най-ценното благо, което ни е дар от Всевишния, но това нито той, нито тези, които са го впримчили в своите пъклени дела, са разбрали и са били далеч от мястото, където са родени. От далечната страна започват да дават “съвети и напътствия” как да се сформират бойните групи, как техните действия да бъдат насочени срещу омразния им буржоазен строй и както впоследствие след черната за България дата 9 септември 1944 г. самоопределилият се за “вожд и учител на българския народ” – терористът Георги Димитров в поверителна телеграма до другия терорист Трайчо Костов, с псевдоним “Спиридон”, му дава “ценни указания”: срещу врага да се стреля точно и ножът да се забива все по-дълбоко. След като е участвал в “бойните леви групи на партията”, поетът Васил

Карагъзов, както казва народната поговорка, каквото е търсил, такава е намерил. Но тук смуцаващото е, че в такъв вестник, за какъвто се смята “Погем” – че сее правда и дава акъл по един или друг въпрос, е намерил място материал като горния. Дали означава, че вестникът се солидаризира с безчинствата на злодеите комунисти, които след идването си на власт, не по пътя на демократични избори, а само и единствено с помощта на великата съветска армия, успяха да узурпират властта? Това го твърди и “бащата на народите” Йосиф Сталин в писмо до Георги Димитров. Аз изводи по този случай няма да правя – нека всеки нормален човек се замисли върху казаното и види и прочете какви материали и от кого се поднасят на нашата общественост.

В следващ брой на в. “Погем” – от 20 април 2011 г., тази тема от същия автор продължава, като се изнасят “непубликувани стихотворения на Васил Карагъзов за превземането на Огрин”. И тук не липсват пролетарски мисли, като “Една ока сол струва 80-100 гроша; газ, фураж, дори хляб напълно липсват. Яли конско месо, а бедните пасли трева! Разбира се, че офицерите и богатшите въобще не са били изложени на лишения – вратовете им се червенят.” Според мен подобни писания, както в първия, така и в следващия брой, би следвало да намерят място в пролетарския (социалистическия) вестник “Дума”, но всичко това да се помести в уважавания от мен периодичен печат, като вестник “Погем”, е или грешка, или преследва някакви цели. А какви са те, нека всеки за себе си даде отговор.

Пишат ни

До редакцията на сп. “Борба” (г-н Ал. Дърводелски)

Привет, Дърводелски,

Прилагам чек за абонамента ми за списание “Борба”, като 30 щ.д. за абонамент и 20 – за инициативния комитет за събаряне на паметника на съветската армия.

П.С. За този паметник бях съден и пратен в затвора, обвинен, че правя подготовка да го взривя, когато бях навремето в България. Новината за събарянето му ме прави щастлив, че най-после ще се осъществи този мой блян.

Страхил Кузманов, Орегон – САЩ

ИНФОРМАЦИЯ

На 29 май 2011 г. в бившия комунистически концентрационен лагер Белене бе отслужена заупойна панихида в памет на жертвите на комунизма, дали живота си в борбата срещу комунистическото потисничество.

В изказванията си бившите лагеристи описваха преживяното от тях в преизподнята на комунизма и споделиха тревогата си от разложението и липсата на единство между потърпевшите от комунистическия терор.

В **Сливен** на 1 юни 2011 г. бе проведен общобългарски национален събор на репресираните от комунистите след 9 септември 1944 г. български граждани. Присъстваха участници, потомци и сподвижници на борците срещу комунизма – горяните, които с оръжие в ръце се противопоставяха на т.нар. народна власт. На този събор говорещите отразиха и дадоха дан на 60-годишнината от славната епопея на героичните борби на горяните срещу натрапниците главорези, които потопиха в кръв цял един народ. Отслужена бе и заупойна панихида пред паметника, издигнат в центъра на града от признателното население за увековечаване на героичната борба на смелите антикомунисти, които не преклониха глава пред червения ботуш. И тук бе споделено становището, че е крайно време в демократична Европа и в частност в организацията на Европейския съюз да узнаят истината за борбите на българските антикомунисти през кървавия режим на просъветската тоталитарна власт.

Част от присъстващите на събора отпътуваха за **Стара Загора**, където на 2 юни бе проведена 11-та част от конференцията от Брюксел, която беше ръководена от д-р Андрей Ковачев – евродепутат. Бе изнесен доклад на тема: “Съпротивата на българския народ срещу комунистическия режим, установен в България след 9 септември 1944 г.”.

В изказването си по доклада председателят на политическа партия “Съюз на репресираните в България след 9 септември 1944 г.” г-н Добрин Радин, както на остров Белене и в Сливен, освен темата за репресиите в миналото основно се спря и на въпроса за единението на всички антикомунисти. Той призова за единни действия срещу възраждащия се днес комунизъм под нова форма, но със същото антибългарско съдържание. Изказването си той завърши с думите: “Помирение с бившите терористи, днес социалисти, устремили се отново към властта – да, но след покаяние за извършените от тях по време на управлението им кървави злодеяния.”

Кореспондент на ПП на СРБ

In memoriam

Две години без Стефан Стоянов

Да застанеш с наведена глава и с почит към човек, създал добри и умни синове, устоял на бурите на живота, борец за свобода и демокрация – това си ти, наш приятел, съратник и герой.

На 21 май 1922 г. в 10 часа той отново ни събра пред паметника му на централните гробища в Пловдив.

Нека си спомнят с обич и благодарност за него тези, които го познаваха.

**Не стой на гроба ми, обзет от тъга.
Аз не съм там. Аз не спя.
Аз съм буйният танц на ветровете,
диамантеният блясък на снеговете,
аз съм слънчев лъч над узряла пшеница,
аз съм тих дъждец и уханна мъглица.
Не плачи над гроба ми, обзет от тъга.
Аз не съм там. Аз няма да умра.**

Минка Гатева, движение “6-и април” – Пловдив

Скръбна вест

Българският национален фронт – Инк. Чикаго, САЩ, известява своите членове, че след боледуване в София – България,

ПОЧИНА

на 93-годишна възраст големият родолюбец

о.з. капитан ИЛИЯ АНГЕЛОВ ГАЛЧЕВ

Независимо от превратностите в живота си през комунистическото управление в България той винаги е бил с перото на фронта на борците за национална, независима българска държава. Наред с многото му публикации по вестници и списания по Македонския въпрос, под перото му излизат 6 монографии, насочени към единството на българската нация.

С неговата смърт БНФ загуби един съратник, отгаден изцяло на каузата за обединение на българското племе.

Бог да го прости! Поклон пред паметта му!

ЦУС на БНФ

КОНСТАНТИН ХРИСТОВ МИЛАДИНОВ е български поет, роден около 1830 г. в Струга. Той е най-малкият брат на Димитър Миладинов. Отначало учи при брат си Димитър в Струга, Охрид и Кукуш, след това в гръцката гимназия в Янина. Известно време учителства в село Търново, Битолско. Следва и завършва гръцка филология в университета в Атина. След това е учител в Магарево, Битолско. През 1856 г. заминава за Огеса. Продължава образованието си като волнослушател в Историко-филологическия факултет на Московския университет, където се сближава с Любен Каравелов, Райко Жинзифов, Константин Станишев, Сава Филаретов и други от учещите там българи. Основава Българската дружина “Братски труд”, в чийто едноименен орган публикува стихотворения. В Москва обработва събраните в Македония народни песни и груг фолклорен материал. Поддържа връзки и с Раковски. Сътрудничи на сп. “Братски труд”, “Български книжици”, в. “Дунавски лебед” и др. и подготвя сборника с български народни песни, в който влизат събираните заедно с брат му фолклорни материали, както и такива, които Димитър и други българи продължават да му изпращат. Кореспондира и на път за родния си край се среща във Виена с хърватския католически епископ Йосиф Щросмайер. С негово поощрение и материална помощ издава фолклорния сборник “Български народни песни”, отпечатан в Загреб, съдържащ песни от различни краища на България, по който някои чужди слависти са изучавали българския език. Независимо от целия филологически, фолклорен и етнографски материал, този сборник от народни песни е най-неопровержимото доказателство за народността и битността на населението в Западна Македония. Той е нанесъл съкрушителен удар на елинизма в тази страна.

Научил, че брат му Димитър е арестуван (поради интригите на охридския владика-фанариот), Константин тръгва от Виена за Цариград с цел да му помогне. Но самият той е арестуван и хвърлен също в цариградската тъмница, където умира почти едновременно с брат си през 1862 г. Има предание, че двамата са били отровени от фанариотите.

Човек с широка култура и възможности за литературна работа в Русия, Константин Миладинов тръгва за родния край, за слънцето на юга и непрекъснато се стреми към родината. Израз на тази носталгия и близост до живота на народа е цялата му поезия и особено елегията “Тъга за юг”.

ДИМИТЪР ХРИСТОВ МИЛАДИНОВ е български възрожденски просветител, книжовник, фолклорист и борец за национална независимост, брат на Константин Миладинов.

Роден е през 1810 г. в Струга. Послушник е в манастира “Свети Наум”. През 1829 г. учи в гръцко училище в Охрид.

В периода 1830-1832 г. работи като учител в Охрид, после продължава образованието си в гимназията в Янина (1833-1836 г.). След завършване на образованието си учителства отново в Охрид, но е принуден от гръцкия владика да напусне училището. Преподава в училищата в Струга, Кукуш, в с. Магарево, Битолско, и в гръцко училище в Битоля.

По време на Кримската война (1853-1856 г.) обикаля Босна и Херцеговина. През 1856 г. като учител в Прилеп успява да въведе изучаването на български език в гръцко училище. Заради родолюбивата си дейност е преследван от гръцкото духовенство. Въпреки това продължава борбата за равноправие на българите и тяхната култура. Обнародва дописки в “Цариградски вестник” (1860 г.), обикаля македонски села и градове, за да събира помощи за дострояването на българския храм “Свети Стефан” в Цариград. Арестуван е от турските власти на 16 февруари 1861 г. Лежи в затворите в Охрид, Битоля, Солун, Цариград.

Умира в Цариградския затвор на 11 януари 1862 г., вероятно от тиф. Има съмнения, че е отровен заедно с брат си Константин.

БЦРБА®

ЗА НОВА БЪЛГАРИЯ

КОНСТАНТИН МИЛАДИНОВ
роден 1830 г., Струга – Македония
починал 1862 г., Цариград

ДИМИТЪР МИЛАДИНОВ
роден 1810 г., Струга – Македония
починал 1862 г., Цариград

СИРМА ВОЙВОДКА

Дека се чуло, дека се видело
мома войвода да бидит
на седемдесет сеймени
в тия гори зелени,
на тия води студени?
Мома им веле, говоре:
Това сос людба не биват,
това сос сръдба не биват!
Земайте пръстен от ръка,

вързейте пръстен на бука,
фърлейте редом на нишан;
кой ке ударит пръстенат,
той ке си бидет войвода
и мене ке ме кердосат.
‘Сите фърля’а со редом,
никой ми пръстен не удри.
Мома си веле, говоре:
– Подай ми, чауш, пушката!
Пушката пукна от ръка,
падна ми пръстен от бука.

Пак мома веле, говоре:
– Земайте камен, фърлейте,
кой ке ме мене натфърлит,
той мене нека кердокат,
той млад войвода да бидет.
‘Сите ми редом фърля’а,
никой с камен не натфърли;
Сирма ми камен натфърли
десет чекори по-тамо;
и седамдесет дружина
одбра’а Сирма войвода.

**Въра
Сила
Суверенитетъ**